

Jeg hedder Lis Bastian og jeg var i Oregon, USA fra 1976-77. Jeg er opvokset i Sønderjylland som enebarn, og i Sønderjylland snakker man kun, når det er nødvendigt. Tavshed er ikke skræmmende. I USA kom jeg til en skovarbejder familie med 4 hjemmeboende børn, og vi boede i et lille træhus i en dal med 25 km til den nærmeste by. På grund af bjergene kunne der ikke komme signal igennem, så vi havde ingen fjernsyn. Det betød, at der blev snakket rigtig, rigtig meget. Vi havde kun hinanden, når vi kom hjem fra skole og arbejde, og der blev som sagt snakket rigtig meget. Det var anderledes, og jeg nød det.

Det var et lille samfund med en lille bitte lokal skole og en masse folk, der boede rundt omkring i skovene. Min engelsk lærer i skolen boede ude i skoven med fem børn i et træhus uden el og vand. Og de levede af hendes løn og det, manden kunne skyde og samle i skoven.

Sidste år var jeg til min amerikanske Mums 80 års fødselsdag og her sagde den ene af mine amerikanske søstre til mig: "Lis, ved du hvad jeg har lært af dig? Jeg har lært, at i mødet med andre mennesker er der ikke noget, der er rigtigt eller forkert. Det er bare anderledes". Det er en lærdom, som jeg har taget med mig gennem de erfaringer jeg fik, mens jeg boede i Oregon og som jeg bruger i dag.

Når man kommer ud som udvekslingsstuderende, så bliver der sat et spejl op foran én. Normalt vil man så kunne betragte spejlbilledet af sig selv. Men her er spejlbilledet dog ikke bare givet, det danner man selv i løbet af opholdet i kraft af alle de spørgsmål, man bliver stillet. Som: Hvad kan du godt li'?, Hvorfor gør du sådan?, Hvordan gør man i Danmark til jul, til påske til....? osv. Man bliver tvunget til at danne sig en identitet og et selv billede som er adskilt fra dem, man er omgivet af og som ikke er indforstået eller selvfølgelig. Man bliver et fritstående selvstændigt individ.

På det tidspunkt gik man f.eks. i Danmark ikke med BH. Hvilket jeg heller ikke gjorde. Min amerikanske Mum blev derfor kaldt ind på skoleinspektørens kontor for at forklare, hvorfor jeg ikke gik med BH. Det havde hun det vist lidt svært ved. Men det hele endte med, at skolen gav mig dispensation, så jeg kunne gå i skole uden BH. Noget jeg først fandt ud af i slutningen af mit ophold.

Så jeg blev også mødt af både min familie og det samfund jeg boede i med: Det er bare anderledes. Jeg har fået mig en amerikansk familie. En Mum der altid er der for mig og søskende, der følger med i mit liv. Min yngste datter har været AFS'er i Australien og har fået sin Australiske familie, og min amerikanske søster har haft en AFS'er fra Danmark boende. Jeg blev for et år siden mormor, og jeg håber at et af mine børnebørn også bliver en AFS'er.

Til sidst vil jeg sige et stort tak til dem, der har arrangeret jubilæet. Det er et stort arbejde at få stablet på benene.